

Sygn. akt I Ca 56/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Mikos-Bednarz (spr.)

Sędziowie: SO Grzegorz Zabielski

SR del. do SO Monika Brzozowska

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Chaberek

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2016 r. w Ostrołęce

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. Ł., D. Ł., S. Ł. i A. Ł.**

przeciwko **S. B. i A. B. (1)**

o usunięcie niezgodności pomiędzy treścią wpisu w księdze wieczystej,
a rzeczywistym stanem prawnym

na skutek apelacji pozwanych S. B. i A. B. (1) od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt I C 457/13

orzeka:

1. zmienić zaskarżone orzeczenie:

a) w punkcie 1. przez oddalenie powództwa;

b) w punkcie 2. przez zasądzenie od powodów M. Ł., D. Ł., S. Ł. i A. Ł. na rzecz pozwanych S. B. i A. B. (1) kwotę 1.817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

c) w punkcie 3. przez nakazanie pobrania od powodów M. Ł., D. Ł., S. Ł.

i A. Ł. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego

w O. kwotę 2.865,26 zł (dwa tysiące osiemset sześćdziesiąt pięć złotych i dwadzieścia sześć groszy) tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych ze Skarbu Państwa;

2. zasądza od powodów na rzecz pozwanych kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2015r. wydanym w sprawie I C 547/13 Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej nakazał usunąć niezgodność w treści księgi wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej (...) dla nieruchomości o numerze ewidencyjnym działki (...) o powierzchni 0,33 ha położonej w P. gm. O. – poprzez wpisanie

w dziale II księgi jako współwłaściciele powodów M. Ł., D. Ł., S. Ł. i A. Ł. z odpowiadającym im udziałem po 1/4 (jednej czwartej), zamiast dotychczasowych współwłaściciele S. i A. R. małżonków (...). W kolejnych punktach wyroku Sąd rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Rozstrzygnięcie zgodne z treścią żądania pozwu Sąd Rejonowy wydał w oparciu o poniższe ustalenia faktyczne i ocenę prawną:

Pozwany S. B. w latach 2006-2007 kupił pięć działek w miejscowości P. gm. O.. Przy okazji transakcji z małżeństwem S. dowiedział się, iż właścicielem sąsiedniej działki jest T. Ł.. S. B. udał się do mieszkania T. Ł. do O., gdzie od jego żony A. Ł. dowiedział się, że jej mąż jest alkoholikiem i nie przebywa obecnie w domu. Kiedy odnalazł T. Ł., zaproponował mu kupo działki na P.. Pozwany i T. Ł. umówili się na kolejne spotkanie za tydzień, aby T. Ł. mógł skompletować potrzebne dokumenty do podpisania aktu notarialnego. W dniu 8 maja 2007 r. T. Ł. oraz S. B. w godzinach przedpołudniowych spotkali się w kancelarii notarialnej w O. notariusz D. G., celem złożenia dokumentów do przygotowania aktu. Pozwany S. B. przed podpisaniem umowy zabrał T. Ł. do zajazdu (...), gdzie zaproponował mu obiad oraz dwa piwa. Następnie pozwany pojechał po swoją żonę i w godzinach popołudniowych spotkali się wszyscy w kancelarii notarialnej, gdzie doszło do podpisania umowy sprzedaży nieruchomości położonej w miejscowości P. gm. O. o nr.ewid.(...) (w dacie sporządzania aktu działka miała nowe oznaczenie (...)) za cenę 7.500 zł. Pieniądze za sprzedaż działki T. Ł. otrzymał w gotówce, dlatego też po wyjściu z kancelarii notarialnej udał się do sklepu gdzie zakupił alkohol. W dalszej części ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy wskazał, że w dniu 14 maja 2007 r. T. Ł. został przywieziony do Szpitala (...), gdzie z rozpoznaniem majaczenia alkoholowego, padaczki odstawiennej i zespołu zależności alkoholowej przebywał do dnia 24 maja 2007 r.

W dniu 10 maja 2012r. T. Ł. zmarł. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie sygn. akt I Ns 568/12 stwierdzono, że spadek po T. Ł. nabyli: żona A. Ł. oraz synowie M. Ł., D. Ł. i S. Ł. – każde z nich po 1/4 części

Dalej w oparciu wyjaśnienia złożone przez stronę powodową słuchanych tylko informacyjnie (a nie w charakterze strony) i zeznania świadków, Sąd Rejonowy ustalił, że T. Ł. od lat był alkoholikiem. W domu przebywał zazwyczaj tylko dwa trzy dni, a resztę dni spędzał na tzw. melinach.

W sprawie przeprowadzone zostały także dowody z opinii biegłych psychiatrów, psychologa- specjalisty psychiatrii uzależnień oraz psychologa klinicznego.

Pierwsza opinia biegłego psychiatry- J. P. potwierdziła, iż u T. Ł. występował Zespół Zależności Alkoholowej w stadium przewlekłym, co jednak nie znosiło jego zdolności do rozumienia czynności prawnych w postaci podpisanej umowy sprzedaży nieruchomości. Biegła wskazała, że materiał dowodowy w sprawie jest niewystarczający do tego, aby poczynić ustalenia, czy T. Ł. w dniu poprzedzającym podpisanie umowy lub w dniu jej zawarcia mógł być bez alkoholu.

W kolejnej opinii biegli K. P. (psycholog kliniczny), A. N. (psychiatra) oraz A. B. (2) (psycholog spec. psychoterapii uzależnień) wskazano, że stadium zaawansowania uzależnienia od alkoholu T. Ł. to faza chroniczna wiążąca się z daleko posuniętą degradacją we wszystkich sferach życia. Związany z tym stan znosił jego zdolność do rozumienia czynności prawnych w postaci zawarcia umowy sprzedaży nieruchomości. Biegłe wskazywały również, że w dacie zawarcia umowy sprzedaży T. Ł. znajdował się w ciągu alkoholowym, co wpływało na jego funkcjonowanie w każdej sferze życia, a także znosiło zdolność do świadomego i swobodnego podejmowania decyzji i wyrażania woli.

Sąd Rejonowy odwołał się także do opinii biegłego psychiatry W. D. sporządzonej w sprawie o powołanej sygn. akt I C 13/11 , gdzie biegły stwierdził, że tylko wtedy można byłoby stwierdzić, iż T. Ł. był w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli, gdyby materiał dowodowy wskazywał, iż w momencie zawarcia umowy sprzedający był pod wpływem alkoholu i tylko przy takich ustaleniach należałoby przyjąć, że T. Ł. był pozbawiony możliwości świadomego albo swobodnego powzięcia decyzji i wyrażenia woli.

I ostatecznie w oparciu o powyższe ustalenia Sąd Rejonowy uznał, iż T. Ł. podczas zawarcia aktu notarialnego umowy sprzedaży w dniu 8 maja 2007 r. oraz w czasie załatwiania formalności z nim związanych był w wielomiesięcznym ciągu alkoholowym.

W konsekwencji czego, jak stwierdza Sąd Rejonowy, przedmiotowa umowa była nieważna, albowiem T. Ł. w chwili jej zawierania był w stanie wyłączającym swobodne powzięcie decyzji ze względu na pozostawanie przez niego w długotrwałym ciągu alkoholowym.

Mając na uwadze przesłanki określone w art. 82 k.c. Sąd Rejonowy uznał, iż umowa sprzedaży zawarta w formie aktu notarialnego w dniu 8 maja 2007 r. przed notariuszem D. G. pomiędzy T. Ł. a pozwanymi jest bezwzględnie nieważna. I konsekwencją powyższego było uwzględnienie powództwa w przedmiocie usunięcia niezgodności pomiędzy treścią wpisu w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym.

Apelacje od powyższego wyroki złożyli powodowie S. B. i A. B. (1), zaskarżając wyrok w całości, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zarzuty apelacyjne oparto na naruszeniu przepisów prawa procesowego:

- art. 233 § 1 kpc poprzez dokonanie oceny dowodów bez wszechstronnego ich rozważenia, z przekroczeniem zasady logicznej i swobodnej oceny, co skutkowało błędnym przyjęciem, że w dniu zawierania umowy T. Ł. był w stanie wyłączającym swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli;
- art. 328 §2 kpc poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób odbiegający od ustawowych zasad;
- art. 286 kpc w z. z art. 217 kpc poprzez niezasięgnięcie dodatkowej opinii biegłych.

Powodowie odpowiedzi na apelację nie złożyli, na rozprawie apelacyjnej ich pełnomocnik wnosił o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W konsekwencji rozpoznania apelacji, pozostając w jej granicach, należało w zasadniczy sposób zmienić orzeczenie Sądu Rejonowego i powództwo o usunięcie niezgodności między treścią księgi wieczystej, a rzeczywistym stanem prawnym, wywiedzionym przez spadkobierców po T. Ł., oddalić.

Choć przyznać należy, że pozwani formułując zarzuty apelacyjne, zarzut naruszenia art. 233 §1 kpc, art. 328 § 2 kpc i art. 286 kpc kwestionują tylko przyjętą przez Sąd Rejonowy jako przesłankę rozstrzygnięcia – bezwzględną nieważność umowy sprzedaży z uwagi na wadę oświadczenia woli zdefiniowaną w art. 82 kc- nie zauważają wady orzeczenia pierwszo-instancyjnego, która musiała doprowadzić do odmiennej oceny żądania pozwu w postępowaniu odwoławczym.

W postępowaniu odwoławczym obowiązuje system apelacji pełnej. Stosując zasady tzw. apelacji pełnej wyrażonej w art. 382 kpc należy stwierdzić, że obowiązkiem sądu drugiej instancji nie jest rozpoznanie samej apelacji, lecz ponowne merytoryczne rozpoznanie sprawy w granicach zaskarżenia. Co uprawniało sąd odwoławczy do poczynienia własnych ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia i dokonania ponownej oceny materiału dowodowego .

Rozpoznanie sprawy w granicach apelacji oznacza, że sąd drugiej instancji nie koncentruje się jedynie na ocenie zasadności zarzutów apelacyjnych, lecz rozstrzyga merytorycznie o zasadności zgłoszonych roszczeń procesowych. Oznacza to, że sąd drugiej instancji ma pełną swobodę jurysdykcyjną, ograniczoną jedynie granicami zaskarżenia. W konsekwencji może, a jeżeli je dostrzeże - powinien, naprawić wszystkie naruszenia prawa materialnego, niezależnie od tego, czy zostały wytknięte w apelacji, pod warunkiem, że mieszczą się one w granicach zaskarżenia (w oparciu o wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 4 listopada 2015 r.III AUa 631/15).

Sąd odwoławczy jako sąd merytoryczny, bazując na tym samym materiale dowodowym, co sąd pierwszej instancji, może więc czynić własne, odmienne ustalenia. Sąd drugiej instancji jako sąd nie tylko odwoławczy, lecz także merytoryczny, nie może poprzestać na zbadaniu zarzutów apelacyjnych. Powinien poczynić własne ustalenia i samodzielnie ocenić je z punktu widzenia prawa materialnego.

I odnosząc się do roszczenia procesowego, które zainicjowało niniejsze postępowanie należy stwierdzić, iż zostało zgłoszone jako żądanie wywiedzione w oparciu o art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotece i sformułowane procesowo jako : nakazanie usunięcia niezgodności w treści księgi wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej KW (...) dla nieruchomości o nr. ewid. 437 o powierzchni 0,33 ha położonej w P. gm. O. – poprzez wpisanie w dziale II księgi jako współwłaścicieli powodów M. Ł., D. Ł., S. Ł. i A. Ł. w udziałach po ¼ części na rzecz każdego z powodów, w miejsce dotychczasowych współwłaścicieli S. i A. R. małżonków (...).

A treść art. 10 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece stanowi, że w razie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym osoba, której prawo nie jest wpisane lub jest wpisane błędnie albo jest dotknięte wpisem nieistniejącego obciążenia lub ograniczenia, może żądać usunięcia niezgodności.

Nie sposób rozpoznać więc sprawy o usunięcie niezgodności między stanem prawnym ujawnionym w księdze wieczystej, a rzeczywistym stanem prawnym bez odniesienia się do aktualnej treści księgi wieczystej. Wprawdzie Sąd Rejonowy dwukrotnie (na rozprawie dnia 25 marca 2014r. i na ostatniej rozprawie) postanowił dopuścić dowód z dokumentów akt księgi wieczystej OS1M/00032161/8 na okoliczności ustalenia aktualnego stanu nieruchomości, to orzeczenie końcowe Sądu Rejonowego tego stanu aktualnego KW w ogóle nie uwzględnia. W ustaleniach faktycznych i ocenach prawnych poczynionych przez Sąd I instancji brak jakichkolwiek odniesień do aktualnej treści przedmiotowej księgi wieczystej.

Rozpoznawanie sprawy procesowej Sąd Rejonowy rozpoczął i na tym skupił całe postępowanie dowodowe tj. badając przesłankę nieważności umowy sprzedaży. Sąd Rejonowy od razu przystąpił do ustalania nieważności umowy sprzedaży z dnia 8 maja 2007r. jako przesłanki rozstrzygnięcia o rzeczywistym stanie prawnym , nie badając w ogóle czy żądanie pozwu w zaproponowanej treści nadaje się do merytorycznej oceny w kontekście aktualnych wpisów w księdze wieczystej.

Choć sekwencja czynności w sprawie o usunięcie niezgodności pomiędzy treścią KW a rzeczywistym stanem prawnym, powinna mieć zupełnie inny przebieg. W pierwszej kolejności należy ustalić aktualną treść księgi wieczystej i ocenić czy żądanie pozwu w zaproponowanym kształcie procesowym doprowadzi to usunięcia niezgodności, czy żądanie pozwu uwzględnia aktualny stan wpisów w księdze wieczystej. I już na tym etapie powództwo mogło zostać oddalone, jeżeli nie nastąpiła modyfikacja żądania pozwu.

A zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego wyrażonym w Uchwale 7 sędziów z dnia 18 maja 2010r. (III CZP 134/09) w sprawie o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym sąd jest związany żądaniem pozwu.

(tożsame stanowisko zawarto także w Uchwale trzech sędziów Sadu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 2008r. III CZP 76/08).

Żądanie pozwu określa więc powód i sąd jest nim związany (art. 321§1 kpc).

Powód określił żądanie pozwu o takiej treści, którą Sąd Rejonowy przeniósł do treści wyroku, pomimo tego, że powód w treści żądania w ogóle nie odnosi się do aktualnej na dzień wniesienia pozwu treści księgi wieczystej, nie załączył nawet do pozwu aktualnego na dzień wniesienia pozwu odpisu z przedmiotowej KW. A Sąd Rejonowy przez cały okres trwania niniejszego postępowania, ani na jego etapie końcowym przed zamknięciem rozprawy, także nie ustalił aktualnej treści księgi wieczystej, dlatego treść wyroku odnosi się do stanu zaszłego księgi wieczystej.

Skoro przedmiotem żądania jest uzgodnienie treści konkretnej księgi wieczystej o konkretnych wpisach to zarówno treść żądania pozwu, jak i treść wyroku nie mogą abstrahować i pozostawać bez związku z treścią księgi wieczystej, która ma zostać skorygowana w konsekwencji zapadłego wyroku.

Zadaniem sądu w postępowaniu o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym powinno być w pierwszej kolejności ustalenie aktualnego stanu prawnego KW (a więc uwzględniającego zmiany w KW jakie zaszły po podważanej umowie sprzedaży z dnia 8 maja 2007r.) i jego ocena w kontekście sformułowanego żądania pozwu, i dopiero w dalszej kolejności ustalanie rzeczywistego stanu prawnego (tj. ustalanie czy umowa sprzedaży z dnia 8 maja 2007r. została zawarta przez T. Ł. w warunkach wskazujących na jej bezwzględną nieważność w oparciu o art. 82 kc).

Powyżej wyrażone stanowisko sądu odwoławczego ma swoje potwierdzenie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2013r. III CSK 236/12 zgodnie z którym żądanie pozwu w sprawie o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym powinno być skonkretyzowane jednoznacznie i precyzyjnie, w zasadzie tak, aby mogło być przeniesione w postaci gotowej do sentencji orzeczenia.

Sąd Rejonowy przeniósł żądanie pozwu do sentencji orzeczenia, ale nie biorąc pod uwagę aktualnego stanu prawnego ujawnionego w księdze wieczystej, powielając tym samym błąd pozwu.

Gdyby Sąd Rejonowy ustalił treść wpisów w przedmiotowej KW (a chyba w takim celu dopuszczał dwukrotnie dowód z dokumentów z akt KW) to powinien poczynić poniższe ustalenia faktyczne, których zaniechał, a które poczynił sąd odwoławczy o poniższej treści .

W następstwie kwestionowanej umowy sprzedaży z dnia 8 maja 2007r. nabytą od T. Ł. działkę (...) o pow. 0,33 ha przyłączono do istniejącej księgi wieczystej gdzie już ujawnione były działki nr. (...) o łącznej powierzchni 2,35 ha z wpisem prawa własności na rzecz S. B. i A. B. (1) na prawach wspólności majątkowej małżeńskiej.

Wpisy w dziale I zawsze indywidualizują nieruchomości i w niniejszej KW ulegały dalszym zmianom na skutek połączenia, podziałów i odłączeń. W dacie wniesienia pozwu tj. 5 lipca 2013r. stan wpisów w księdze wieczystej był diametralnie odmienny od tego jaki przyjęto przy formułowaniu żądania pozwu. Przed wniesieniem pozwu, bowiem już w marcu 2012r. działki o dotychczasowych numerach ewidencyjnych (...) zostały połączone w jedną działkę o numerze (...) o łącznej powierzchni 2,68 ha. Następnie w styczniu 2013r. pozwani dokonali geodezyjnego podziału działki (...) na 22 odrębne działki budowlane, którym nadano nowe numeru geodezyjne (...) do (...).

Z czego wynika jednoznaczny wniosek, że już na dzień wniesienia pozwu w przedmiotowej KW nie było działki o oznaczeniu geodezyjnym (...)nabytej przez pozwanych od T. Ł.. Działka objęta żądaniem pozwu w wyniku wskazanych zmian ewidencyjnych weszła w skład kilku z działek o nowych oznaczeniach geodezyjnych, które mają inny kształt, powierzchnię, niektóre wydzielone są pod drogi wewnętrzne i żadna z nich geodezyjnie nie pokrywa się ze działką o dawnym numerze(...).

W świetle powyższych okoliczności, pominiętych przez Sąd I instancji, żądanie pozwu nakazania wpisania w KW (...) prowadzonej dla nieruchomości o nr. ewid. (...) i pow. 0,33ha w miejsce pozwanych małżonków (...), współwłaścicieli-powodów w udziałach po 1/4 części, jako spadkobierców po T. Ł., nie mogło zostać uwzględnione.

Żądanie pozwu powinno być już w dacie jego wniesienia sformułowane jako: nakazanie odłączenia z KW (...) działki o nowym oznaczeniu geodezyjnym wydzielonym z działek (...), które będzie odtworzeniem poprzedniego usytuowania działki nr. (...), co nie mogłoby odbyć się bez udziału biegłego geodety.

Nie można bowiem z góry wykluczyć zgłoszenie żądania o usunięcie niezgodności dotyczącej części nieruchomości wieczystoksięgowej, prowadzącej do jej podziału i w konsekwencji odłączenia z dotychczasowej księgi wieczystej, co będzie się wiązało ze zmianami w dziale I KW. Nie zawsze bowiem żądanie usunięcia niezgodności treści KW z rzeczywistym stanem prawnym musi być formułowane jako nakazanie wpisu w dziale II KW.

Nie można w sposób stanowczy twierdzić, że przewidziane w art. 10 ust. 1 u.k.w.h. uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym może odnosić się do ingerencji sądu w treść jednej księgi wieczystej i nie obejmować niekiedy także działu I księgi, ponieważ decydujące znaczenie w tej mierze będzie miał odpowiednio ukształtowany stan faktyczny sprawy (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 lipca 2011r. IV CSK 536/10).

Konkludując, w powództwie opartym na treści art. 10 u.k.w.h. co do zasady należało przyjąć, że ustalenia wymaga stan nie na datę powstania prawa (tj. kwestionowanej umowy sprzedaży) tylko na datę rozstrzygnięcia o żądaniu pozwu (art. 316§1 kpc). Stan ujawniony w księdze wieczystej w chwili zamknięcia rozprawy determinuje przedmiotowy i także podmiotowy zakres orzekania. Bowiern przepis mówiący o uzgodnieniu treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, ma na uwadze aktualny stan prawny, stan z daty orzekania.

Strona powodowa występując z żądaniem pozwu nie uwzględniła przy jego formułowaniu aktualnej treści KW, dlatego też powództwo już na tym etapie powinno zostać oddalone, bez zbędnego dalszego postępowania dowodowego. Gdyby do pozwu został załączony aktualny odpis z KW (co powinien uczynić powód) i gdyby Sąd Rejonowy w sposób należyty pochylił się na treścią księgi wieczystej w kontekście zgłoszonego żądania pozwu, to w ramach modyfikacji pozwu można było skonkretyzować żądanie. A pamiętać trzeba, że strona powodowa była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, który nawet na posiedzeniu apelacyjnym nie znał i nie potrafił odnieść się do aktualnych wpisów w księdze wieczystej.

W niniejszej sprawie oddalenie powództwa nie oznacza, że Sąd Okręgowy potwierdza, że stan prawny nieruchomości ujawniony w KW (...) jest zgodny z rzeczywistym stanem prawnym. Zmiana zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w niniejszej sprawie jest wynikiem nieprawidłowego sformułowania żądania pozwu, którym sąd jest związany. Dlatego też Sąd odwoławczy nie oceniał zarzutów apelacyjnych, zasadniczo sprowadzających się do kwestionowania przyjętej przez Sąd Rejonowy tezy o nieważności umowy sprzedaży z dnia 8 maja 2007r.

W tej sytuacji należało zaskarżony wyrok zmienić i powództwo oddalić przyjmując za podstawę art. 386§1 kpc.

Zasadnicza zmiana rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, musiała pociągnąć za sobą także zmianę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji.

Kosztami postępowania pierwszo instancyjnego należało w całości obciążyć powodów na podstawie art. 98 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art.98 kpc, art. 108 §1 kpc i w oparciu § 21 nowego Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800), obciążając kosztami stronę powodową.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w wyroku drugo instancyjnym.